

N:o 11.

Ank. till Riksd. Kansli den 28 Febr. 1881, kl. 6 e. m.

*Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring af
eller tillägg till gällande föreskrifter om bröstarf.*

Uti en inom Andra Kammaren väckt och till Lag-Utskottet hänvisad motion, N:o 143, har Herr *A. Svensson* i Edum erinrat, huru som, i afseende å bröstarf, i gällande lag ej funnes stadgadt, att, om vid arfskifte en del af barnen uppnått den ålder, att de redan vore uppfostrade, men andra deremot vore minderåriga, å denna omständighet vid skiftet något afseende skulle fästas. Detta förhållande medförde, enligt motionärens åsigt, tydliga orättvisor vid fördelningen af ett bo, dels till skada och dels till fördel för de minderåriga. Vore nemligen boet mindre bemedladt, åtginge de minderårigas lott till större eller mindre del till deras uppfostran, under det att deras äldre syskon icke behöfde härför utgifva något, hvarigenom de minderåriga i verkligheten erhöle så mycket mindre i arf än sina äldre syskon, som dessas uppfostran kostat. Vore deremot boet förmöget, finge de minderåriga fördelen på sin sida, i fall nemligen arfsmedlen vore så stora, att endast en del af den årliga afkomsten deraf åtginge till uppfostran. För att afhjelpa eller minska de antyddas olägenheterna anser motionären någon förändring eller tillägg i nu gällande stadganden rörande bröstarf vara önskvärda, och han föreslår, att vederbörande Utskott ville afgifva förslag till en författning i ämnet. Såsom förfatningens hufvudsakliga innehåll anger motionären, att minderårigheten, som tillika skulle anses såsom uppfostringstid, borde hafva en bestämd gräns, t. ex. femton år, samt att arfskiftesmännen skulle ega rätt att efter förevarande omständigheter på grund af arftagarnes ålder och boets förmögenhet bestämma det värde, hvartill uppfostringen kunde anses uppgå, beräknadt

så, att när de minderåriga uppnått femton års ålder, de då skulle ega lika med hvad de syskon erhöle, som vid arfskiftesförrättningen vore öfver nämnda ålder.

Det af motionären omförmälda förhållande beaktades redan vid stiftandet af 1734 års lag. Denna lag stadgar nemligen i 12 kap. 10 § Arfdebalken, att hvad föräldrar kostat på sina barn till deras nödtorftiga föda, kläder, upptuktelse och bröllopskost väl ej må räknas vid skifte af arf, men att det dock står föräldrarne fritt, om de vilja, deremot lägga de andra sina barn något till, som mindre njutit hafva. Då vidare genom förordningen den 21 December 1857 medgifves föräldrar rätt att, äfven der bröstarfvinge lefver efter, genom testamente fritt förfoga öfver hälften af sin qvarlåtenskap, synes det Utskottet, att redan på grund af nu gällande lag föräldrar icke äro i saknad af tillfälle att, om de finna sådant nödigt, tillgodose dem af barnen, hvilkas uppfostran ännu icke kan hafva blifvit fullbordad vid föräldrarnes död. Att åt arfskiftesmännen öfverlemnas afgörandet af en sak af så grannliga art som den ifrågavarande, måste Utskottet bestämdt afstyrka.

Utskottet hemställer alltså,

att förevarande motion icke måtte föranleda till någon Riksdagens åtgärd.

Stockholm den 28 Februari 1881.

På Lag-Utskottets vägnar:

G. LAGERSTRALE.

Reservation:

af Herr *Magnus Jonsson*, hvilken ansett Utskottet hafva bort tillstyrka ett stadgande, enligt hvilket åt arfskiftesmän lemnades rätt att, med bifall af vederbörlig domstol, vid arfsdelningen vidtaga åtgärder i det af motionären afsedda syfte.
